

РЕШЕНИЕ

№ 275

гр. Бургас, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Г. Върбанова
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20242100500251 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод на въззивната жалба на процесуалния представител на Г. В. Л. от гр.*** - ответник по гр.д. № 6427/2023 г. по описа на Бургаския районен съд против решение № 2408/01.12.2023 год. в частта ,с която на въззивника са наложени мерки за защита на осн.чл. 15 вр.чл. 5 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЗДН и по ал.4 от ЗЗДН –кумулятивно наказание – глоба в размер на 200 лв. ,както и е осъден да заплати д.такса в размер на 25 лв. – за осъщественото от него по отношение на М. В. Р. в гр.*** на 19.10.2023 г. около 23 часа физическо и емоционално домашно насилие .

Въззивникът изразява недоволство от решението в атакуваните части , като счита същото за незаконосъобразно ,неправилно и необосновано,постановено при съществени процесуални нарушения.

На първо място се сочи ,че неправилно съдът е обосновал основателността на искането ,отхвърляйки оспорването от ответника на обстоятелството ,че страните страните са били в трайна интимна връзка ,което обстоятелство се отрича от страната .Неправилно в тази връзка е тълкувано съдържанието на материалноправната норма на §1 т.6 от ДР на ЗЗДН ,като е

счел ,че не се изисква определена честота на отношенията между страните .

Нарушен е и материалния и процесуалния закон-чл. 236 ал. 2 ГПК .Не е направена в мотивите коректна преценка на доказателствата,с оглед на което неправилно са интерпретирани релевантните и установени по делото факти .Не са обсъдени и всички доводи и възражения на въведеното в предмета на спора от ответната страна касателно относимостта в случая на Наредба № 50/2001 г. за работното време на ръководния и изпълнителския персонал ,зает с осигуряване на превозите на пътници и товари в железопътния транспорт на министъра на транспорта и съобщенията ,като по делото не е оспорен факта ,че ответникът работи като помощник – машинист.Ответникът е проявил активност чрез провеждане на насрещно доказване да разруши сигурността на въведените в декларацията по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН твърдения за датата 19.10.2023 г. –чрез гласни и писмени доказателства ,опровергаващи посочения времеви период на твърдяното извършено домашно насилие .

Подробно се излагат съображения и доводи във връзка с опровергаване на твърденията на молителката ,че между нея и ответника-въззивник е била налична интимна връзка от година и половина ,като в тази връзка са обсъдени и показанията на изслушаните свид. Б. ,Ч. и Н. .Подробно се излагат и доводи във връзка с твърдението на ответника ,че предвид спецификата на работата и работното му време /с оглед и разпоредбите на цитираната по-горе Наредба за работното време от 2001 г. /не е било обективно възможно към 23 часа на процесната дата да се е намирал в квартирата на молителката и да извършва твърдения акт на домашно насилие .Представените писмени доказателства в тази насока не са били оспорени по делото и се ползват със съответната доказателствена сила и те разколебават доказателствената сила на декларацията по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН.В случая тя няма абсолютна доказателствена сила и не се явява обвързваща съда .Съдът неправилно не е установил ,че писмените доказателства и Наредбата значително разколебават сигурността в релевантните за спора факти и дори при обясненията на ответника за някаква помощ при пренасяне на багаж на молителката , без да има посочване на дата ,място и време ,не се доказва по никакъв начин факт на осъществен акт на домашно насилие над нея в посочения час и на сочената дата .Мотивите на съда в тази насока са неясне и необосновани според въззивната страна.

Моли се за отмяна на решението и постановяване на ново ,с което се отхвърлят претенциите,както и за присъждане на разноски пред двете инстанции .

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитим.но лице против подлежащ на обжалване акт .

Възземаемата –молител по делото не е депозирала писмен отговор по чл. 263 от ГПК и не взема становище по въззивната жалба .

Същата е депозирала частна жалба против определение № 326/11.01.2024 г. постановено по същото дело ,с което е отхвърлена молбата ѝ за допълване на решението в частта за разноските ,като излага доводи за незаконосъобразност и неправилност на определението .Моли за отмяната му и постановяване на определение ,с което да бъдат присъдени направените пред първоинстанционния съд разноски .

В отговор на частната жалба представителят на ответника излага доводи за нейната недопустимост поради недопустимост на искането за допълване на решението в частта за разноските .Освен това се сочи ,че частният жалбоподател не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК , а и такива не са поискани - нито в молбата по чл.8 от ЗЗДН ,нито в хода на производството по делото .Поддържат се мотивите на първоинстанционния съд за отхвърляне молбата за отлагане на делото . Моли се за оставяне без уважение на частната жалба .

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното

Производството е образувано по повод подадена молба за защита с правно основание чл. 8 т. 1 вр. чл. 3т.2 пр. 3 ЗЗДН ,която отговаря на формалните изисквания на чл. 9 от ЗЗДН за редовност ,поради което първостепенният съд е приел ,че е допустима .

В молбата и подадената към нея декларация по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН молителката твърди ,че с ответника били в интимна връзка в продължение на година и половина ,която тя искала да прекрати ,но Л. не допускал това . На 15.09.2023 г. около полунощ, в жилището му в гр.***,я хванал за гърлото и я душил ,не я пуснал да си тръгне , а на 19.10.2023 г. ,около 23 часа ,в

квартирата ѝ в гр.*** ,ѝ се скарал ,насила я съблякъл и правил секс с нея ,заплашвал я ,че ще ѝ избие зъбите и ще ѝ обръсне главата ,а също я наричал „курва „

По делото липсват други доказателства , ангажирани от молителката извън декларацията по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН,на която първоинстанционният съд се е облегал изцяло при формирането на убеждението си относно основателността на молбата за защита ,като е приел единствено ,че по отношение на твърдения акт на домашно насилие ,извършен на 15.09.2023 г. е опроверган от представените от ответната страна доказателства ,от които става ясно ,че ответникът Л. поради служебните си ангажименти и отсъствието му от гр.*** на сочената дата обективно не би могъл да осъществи акт на домашно насилие спрямо молителката на тази дата и сочения час.затова е приел ,че в тази част доказателствената сила на декларацията по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН е опровергана .

В останалата част –досежно акта на домашно насилие ,извършен на 19.10.2023 г. вечерта съдът е приел ,че доказателствената сила на декларацията не е опровергана от ответника ,независимо от защитните му твърдения ,поради което ,поради което е уважил молбата и наложил мерки за защита спрямо ответника .

Настоящият съдебен състав счита за неправилни и несъобразени с представените доказателства изводите на първостепенния съд ,при което решението следва да бъде отменено в частта ,с която е уважена молбата за защита по следните съображения :

Целта на производството по специалния ЗЗДН е да предостави бърза и ефикасна защита на лица, които се намират в някоя от връзките по чл. 3 ЗЗДН, както при осъществен спрямо тях акт на насилие, така и да предотврати бъдещото извършване на посегателства срещу лицето, което е признато за жертва на насилие, чрез постановяване на някоя от мерките по чл. 5 ЗЗДН. Жертвата на домашно насилие е зависима от партньора си, излизанията и контактите ѝ се ограничават без възможност за помощ и подкрепа отвън; лишена е от достъп до пари, до здравна помощ; ограничени са социалните ѝ контакти; забранява ѝ се да работи; събужда се чувство на страх у нея, че ако не се подчинява, ще ѝ се случи нещо много лошо; лишена е от самоувереност. Жертвата е зависима и слаба. В трайната си практика

настоящият въззивен състав е излагал аргументи, че това, което отличава домашното насилие от всички други видове противоправни, умишлени и виновно извършени актове на насилие, е не само средата, в която се извършва, но и продължителността на въздействието, интензитета на засягане на личността на лицето, трайността на последиците. Дали едно поведение е съставомерно или не е се преценява именно съобразно със следите, които поведението на лицето, сочено за "насилник", оставя у лицето, което твърди да е "жертва". Следите от такова увреждащо поведение са трайни, трудно преодолими и създават трудности на индивида да функционира социално. Жертвата е зависима, контролирана, заплашавана, у нея възниква чувство на малоценност, на страх, на депресия, на тревожност и прочие.

Несъмнено е, че въззивниваемата, като молител в производство по ЗЗДН е следвало с допустимите по ГПК и ЗЗДН доказателствени средства да установи, при условията на пълно и главно доказване, твърденията на които основава искането си за съдебна защита. Следователно, тя е трябвало, съобразно изискванията на чл. 154 от ГПК да установи по несъмнен начин, че именно Л. е автор на твърдяните актове на насилие на процесните дати и в посоченото време. Следва да се отбележи, че неизпълнението на задълженията на страните, свързано с носената от тях доказателствена тежест е скрепено със санкцията, съдът да приеме твърденията им за недоказани. Недоказаните твърдения не са факти и не пораждаат никакви правни последици, включително не могат да бъдат ценени от съда при формиране на вътрешното му убеждение по делото и при произнасянето му по съществуващото на спора. В процесната хипотеза, и в производствата пред двете съдебни инстанции, въззиваемата не е установила твърденията си за това, че ответникът е „насилникът“. Всъщност, по делото не са ангажирани никакви доказателства в подкрепа на тези твърдения на молителката и в този смисъл твърденията ѝ, възпроизведени и в представената от нея в качеството на пострадало лице по чл. 8, т. 1 от ЗЗДН декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, относно времето, мястото, начина на извършване на домашното насилие и самоличността на извършителя на същото са останали голословни, недоказани и изолирани от доказателствената съвкупност. Ето защо, представената от молителката декларация също не може да послужи като самостоятелно основание за издаването на заповед за защитата му, съобразно предвидената с разпоредбата на чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН възможност. С оглед

изложеното, следва да се приеме, че въззиваемата не е проявил нужната процесуална активност, като следва да понесе последиците от процесуалното си бездействие.

С оглед на специфичния характер на отношенията, чиято защита се търси по ЗЗДН е представен улеснен за молителя, търсещ защита, ред, като представи декларация по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН, на която е придадено доказателствено значение и в случай на липса на други доказателства съдът да издаде заповед за защита от домашното насилие само на основание приложената декларация, доколкото в нея се съдържа конкретно и ясно описание, като посочване на датата, мястото, времето, конкретните действия, с които е извършено насилието по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН. В този случай доказателствената тежест на ответника при направеното оспорване, че е извършил акт на домашно насилие, е да проведе успешно насрещно доказване, което да доведе до оборване на изложеното в декларацията и разколебаване относно нейната доказателствена сила. Законът за защита срещу домашното насилие изрично предвижда провеждането на спорно съдебно производство по реда на чл. 12 ал. 1 и чл. 15 ал. 1 от ЗЗДН, с възможност за събиране на доказателства от страните – съгласно чл. 13 от ЗЗДН. По този начин е охранено и правото на защита на ответника в производството, който има възможност и следва да опровергае доказателствената стойност на декларацията по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН, установено изрично в чл. 13 ал. 3 от с. з., чрез представяне на съответни доказателства. Тук не става дума за разместване на доказателствената тежест, но не може да има спор относно придадената от самия закон доказателствена стойност на декларацията по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН, която не може да отпадне само на базата на простото ѝ оспорване, без провеждане на доказване в противната насока. При оспорване на декларацията обаче, за ищеца също възниква задължение за представяне на допълнителни доказателства в защита на твърденията му /ако такива са представени и от ответника в противния смисъл/. В тежест на ищцата е да докаже по делото твърденията в молбата и декларацията обстоятелства, които са оспорени, за да бъде постановено издаването на заповед за защита. Следва да се подчертае, че смисълът на ЗЗДН е да защити действителните жертви от конкретен акт /актове/ на домашно насилие, като в разпоредбата на чл. 2 от закона

„домашно насилие „ е всеки акт на физическо ,психическо или сексуално насилие ,както и опитът за такова насилие,принудителното ограничаване на личната свобода и на личния живот ,извършено спрямо лицата ,които се намират или са били в семейна или родствена връзка .

Конкретиката на процесния случай не е такава, съобразно относимата писмена и гласна доказателствена съвкупност по делото, която еднопосочно установява, че страните на 19.10.2023 г.действително са разговаряли по телефона /липсват конкретни доказателства ,че са се срещнали ,както е приел районният съд /. Въззиваемата - молител и въззивникът - ответник не са били в трайни отношения и в постоянна „интимна връзка „ за по-продължителен период ,като ответникът ,както и разпитаните по делото свидетели , признава ,че с молителката е имал инцидентни интимни отношения /няколко пъти /през продължителни периоди от време ,като от м септември 2023 г. са заживели и в различни градове /за което свидетелстват и разпитаните по делото свидетели /.Тези инцидентни интимни отношения едва ли може да се счита ,че правят жертвата зависима и слаба от връзката си с ответника и едва ли покриват легалната дефиниция по §1 ал.6 от ДР на ЗЗДН,в това число и относно продължителността на т.нар.“интимни отношения „ /затова и относно тази дефиниция съществуват спорове – в съдебната практика и в обществото /,при това ,както бе казано по-горе , целта на защитата по този закон е да предостави бърза и ефикасна защита на лица, които се намират в някоя от връзките по чл. 3 ЗЗДН, както при осъществен спрямо тях акт на насилие, така и да предотврати бъдещото извършване на посегателства срещу лицето, което е признато за жертва на насилие,каквата според настоящия съдебен състав не е настоящата хипотеза . Съгласно §1 т. 6 /нова- ДВ, бр. 69 от 2023 г. / "Интимна връзка" представлява съвкупност от доброволни и трайни лични, интимни и сексуални отношения между две физически лица от мъжки и женски пол, независимо от това дали споделят едно домакинство и чието възникване, съдържание и прекратяване не са обект на правно регулиране от друг закон. Трайни по смисъла на предходното изречение са отношения с продължителност поне от 60 дни. Посоченият обективен признак „трайни“ на интимните отношения навежда на извод ,че законът изисква не само трайни интимни и сексуални отношения между две физически лица от мъжки и женски пол ,но и трайни лични отношения между тях,каквите в случая безспорно не са налице.Затова и схващането на

съда ,че за продължителността им не се изисквала определена честота не може да бъде споделена .Този извод нарушава правната и житейската логика и води до възможност за злоупотреба с право от всяко лице ,което да се възползва от улеснения метод на защита ,без да има нужда от нея.

Независимо от това обаче ,според настоящият съдебен състав ответникът е провел успешно насрещно доказване ,което води до оборване на изложеното в декларацията и разколебаване относно нейната доказателствена сила.От представените по делото писмени доказателства /копие от присъствена книга в стая за почивка ,график за работните смени на ответника относно датата 19.10.2023 г. и т.н. /от ответната страна се установява ,че в личната сметка на ответника относно процесната дата е отбелязано пристигане в Централна гара – София към 22 часа ,като е имало закъснение от 1 час,при което реално е пристигнал около 23 часа ,а с оглед спецификата на работата му като машинист на влак /време за предаване и приемане на влака ,отчитане на реализиран приход,проверка и разписване на личната сметка на съответния превозен служител и т.н. –редица задължения ,цитирани от въззивната страна и фиксирани в Наредбата за работното време на ръководния и изпълнителски персонал ,зает с осигеряване на превозите на пътници и товари в железопътния транспорт /,при изпълнение на тези задължения след пристигане на влака и отчитайки влаковото закъснение ,обективно невъзможно е било към 23 часа на същата дата ответникът да се намира в квартирата на молителката и да извършва твърдяните от нея актове на домашно насилие .Представените от ответника писмени доказателства /част от които официални ,заверени от длъжностно лице / не са оспорени от молителката и разколебават доказателствената сила на декларацията по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН ,поради което в случая тя няма обвързваща за съда доказателствената сила ,а молителката не е провела главно и пълно доказване на твърденията си в тази декларация . Затова въззивният съд счита молбата за защита за неоснователна ,поради което решението следва да бъде отменено и вместо него – постановено ново ,с което се отхвърли молбата .

При този резултат на молителката не се дължат разноски ,при което неоснователна се явява частната ѝ жалба против определението от 11.01.2024 г. постановено по гр.д. № 6427/2023 г. ,с което районният съд е отхвърлил молбата на процесуалния ѝ представител за допълване на

първоинстанционното решение в частта за разноските .При отхвърляне на искането за защита на осн.чл. 78 ал. 3 ГПК в полза на въззивника-ответник следва да се присъдят направените пред въззивната инстанция разноси ,възлизащи на 800 лв.-платено адвокатско възнаграждение ,като молителката следва да бъде осъдена да заплати и д.такса в размер на 25 лв.по описа на БОС.

Мотивиран от горното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2408/01.12.2023 г. постановено по гр.д. № 2408/01.12.2023 год. по описа на Бургаския районен съд в частта ,с която на Г. В. Л. ,ЕГН ***** от гр.*** ,ж.к.“*** „ ,бл.* , вх.* , ет.* са наложени мерки за защита на осн.чл. 15 вр.чл. 5 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЗДН –да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо М. В. Р. , ЕГН ***** от гр.*** ,ж.к. „*** „ бл.***, вх.* , ет.* , ап.** ;забранява му да приближава Р. ,а също жилището ѝ ,находящо се на посочения адрес ,местоработата и местата за социални контакти и отдих на същата за срок от 18 месеца ; и по ал.4 от ЗЗДН –кумулятивно наказание – глоба в размер на 200 лв. ,както и е осъден да заплати д.такса в размер на 25 лв. – за осъщественото от него по отношение на М. В. Р. в гр.*** на 19.10.2023 г. около 23 часа физическо и емоционално домашно насилие и вместо него ПОСТАНОВИ :

ОТХВЪРЛЯ молбата на М. В. Р. , ЕГН ***** от гр.*** ,ж.к. „*** „ бл.***, вх.* , ет.* , ап.** за защита от домашно насилие ,осъществено спрямо нея от страна на Г. В. Л. ,ЕГН ***** от гр.*** ,ж.к.“*** „ ,бл.* , вх.* , ет.* , посредством налагане на мерки по см. на чл. 5 от ЗЗДН .

ОБЕЗСИЛВА издадената заповед за незабавна защита № 101/26.10.2023 г. по гр.д. № 6427/2023 г. на БРС,с която са наложени мерки за незабавна защита .

ОСЪЖДА М. В. Р. , ЕГН ***** от гр.*** ,ж.к. „*** „ бл.***, вх.* , ет.* , ап.** да заплати на Г. В. Л. ,ЕГН ***** от гр.*** ,ж.к.“*** „ ,бл.* , вх.* , ет.* сумата от 800/осемстотин /лева – направени разноси по делото

пред настоящата инстанция, както и да заплати държавна такса в размер на 25 лв. по сметка на БОС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____